

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de SA „Termoelectrica”,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, terț „Infobon” privind contestarea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ,

împotriva deciziei din 28 februarie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 3ra-768/23
nr. PIGD 2-21078625-01-3ra-24072023)*

Admisibilitatea recursului depus până la 01 septembrie 2023. Redarea circumstanțelor de fapt și de drept în recurs nu poate constitui temei de admisibilitate.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. V. Ciumac
Curtea de Apel Chișinău – jud. G. Mîra, I. Dutca, D. Băbălău

21 octombrie 2026
Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de SA „Termoelectrica”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Gheorghe Stratulat,

Ana Cucerescu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 26 mai 2021 SA „Termoelectrica” s-a adresat în instanță cu cererea de chemare în judecată împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, terț „Infobon” privind contestarea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ.

2. În motivarea acțiunii a indicat că, prin hotărârea Consiliului de Administrație al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr.121 din 19 martie 2021 privind stabilirea cheltuielilor de bază aferente activității de producere a energiei electrice și termice, activității de distribuție și furnizare a energiei termice de către SA „Termoelectrica”, publicată în Monitorul Oficial nr. 82-85 (7792-7795) din 26 martie 2021, s-au hotărât următoarele:

1. Se aprobă valorile cheltuielilor de bază aferente activității de producere a energiei electrice și termice ale S.A., „Termoelectrica”, pentru anul de bază 2020, după cum urmează:

1.1. Cheltuieli materiale (CMp) - 7 990, 20 mii lei;

1.2. Cheltuieli aferente serviciilor prestate de terți (CSTp) - 18 838,20 mii lei;

1.3. Cheltuieli aferente retribuirii muncii (CRMp) - 160 876,04 mii lei; 1.4. Cheltuieli administrative (CA) 1 225,82 mii lei.

2. Se aprobă valorile cheltuielilor de bază aferente activității de distribuție și furnizare a energiei termice prestate de către S.A. „Termoelectrica”, pentru anul de bază 2020, după cum urmează:

2.1. Cheltuieli materiale (CMd) - 9 454,99 mii lei;

2.2. Cheltuieli aferente serviciilor prestate de terți (CSTd) - 14 631,18 mii lei;

2.3. Cheltuieli aferente retribuirii muncii (CRMd) - 155 664,12 mii lei; 2.4. Cheltuieli administrative (CA) - 1 140,94 mii lei;

2.5. Cheltuieli de distribuire (CDj) - 4 639,99 mii lei.

3. În procesul de actualizare anuală a cheltuielilor de bază aprobate conform pct. 1 și pct.2 din prezenta hotărâre, se va ține cont de perioada de funcționare a subdiviziunii CET-1 din cadrul S.A. „Termoelectrica” și cheltuielile de bază aferente acestei subdiviziuni. ”

3. Nefiind de acord cu hotărârea nominalizată, SA „Termoelectrica” a depus cerere prealabilă, solicitând anularea parțială a Hotărârii ANRE nr. 121 din 19 martie 2021, în partea în care nu au fost acceptate de către ANRE, la compartimentul cheltuielilor de distribuire (CDj), cheltuieli pentru servicii de facturare în mărime de 5 902 120 lei anual, solicitate anterior la aprobarea

cheltuielilor de bază, și emiterea unui act administrativ prin care să fie aprobate cheltuielile respective, astfel încât suma aprobată la subcapitolul respectiv să constituie suma totală de 9 852,16 mii lei.

4. SA „Termoeletrica” consideră hotărârea nominalizată ca fiind parțial ilegală și neîntemeiată, fiind posibilă anulării în partea neacceptării de către ANRE a cheltuielilor de distribuie cu referire la serviciile de facturare a facturilor (bonurilor) pentru energia termică livrată către consumatorii de energie termică, corespunzător cheltuielilor efectiv suportate în conformitate cu prevederile contractului încheiat cu SRL „Infobon” pentru generarea infobonurilor, în mărime de 5 902 120 lei anual.

5. În privința refuzului ANRE de acceptare în costurile de bază, în volum deplin, a cheltuielilor aferente serviciilor de facturare a energiei termice, a menționat că, potrivit prevederilor capitolului V al Legii nr. 92 din 29 mai 2014 cu privire la energia termică și promovarea cogenerării, SA „Termoeletrica” deține licența de producere, distribuție și furnizare a energiei termice, iar întreprinderea contractează lucrări și servicii aferente activităților licențiate de la agenți economici specializați în domeniul respectiv.

6. În această ordine de idei, a menționat că Legea nr. 92 din 29 mai 2014 cu privire la energia termică și promovarea cogenerării nu prevede careva limitări în acest sens, precum sunt stabilite în alte legi sectoriale cu privire la energia electrică nr. 107 și cu privire la gazele naturale nr. 108, în care legiuitorul expres a stabilit limitarea titularilor de licențe de a externaliza anumite servicii aferente procesului lor de activitate, stabilind proceduri clare în acest sens.

7. Totodată, a susținut că lipsa unor astfel de reglementări în Legea nr. 92 atestă că ANRE nu deține competențe în aprobarea unor liste sau coordonări ce țin de externalizare, iar, în conformitate cu principiul fundamental al libertății legale, titularului de licență i se permite ceea ce nu este interzis de lege. În acest sens, a făcut trimitere la avizul ANRE nr. 03/665 din 18 mai 2018, în care s-a menționat că Legea nr. 92 din 29 mai 2014 nu reglementează procedura, modul și condițiile externalizării serviciilor și lucrărilor.

8. SA „Termoeletrica” a menționat că serviciile de intermediar la decontări au fost contractate permanent pe parcursul activității sale, anterior cu ÎM „Infocom”, iar ulterior cu SRL „Infobon”. A susținut că a fost nevoită să creeze întreprinderea-fică cu cotă de 100% pentru a se ocupa de procesul de intermediar la decontări, întrucât ÎM „Infocom” a gestionat defectuos procesul, nerepartizând întregul volum de energie termică și creând datorii ale gestionarilor fondului locativ. A menționat că, după preluarea serviciului de către SRL „Infobon”, diferența nerepartizată a scăzut la circa 4 milioane lei pentru anii 2018 și 2019, iar pentru anul 2020 acest indicator a fost zero.

9. De asemenea, a arătat că, în scopul creării și dezvoltării unui centru de calcul propriu, costurile suportate ar constitui circa 828 612 lei lunar sau 5,05 lei per bon, fapt care denotă creșterea cu 2,05 lei sau 68,3% pentru fiecare bon de plată imprimat.

10. Potrivit pct. 56 din Metodologia aprobată prin Hotărârea ANRE nr. 396 din 1 noiembrie 2019, cheltuielile aferente serviciilor prestate de terți reprezintă plățile achitate persoanelor terțe pentru serviciile necesare activității reglementate a titularului de licență, inclusiv alte cheltuieli aferente serviciilor prestate de terți, necesare și justificate activității reglementate a întreprinderii, prevederi similare fiind cuprinse și la pct. 60 din Metodologia nominalizată.

11. Totodată, a susținut că soluția propusă de specialiștii ANRE privind acoperirea costurilor de facturare din profitul SRL „Infobon” ar încălca principiile evidenței contabile a activității reglementate față de cea nereglementată, precum și principiul evidenței separate a activităților și interdicției subvenționării încrucișate.

12. În consecință, SA „Termoelectrica” a solicitat anularea parțială a Hotărârii ANRE nr. 121 din 19 martie 2021, în partea în care nu au fost acceptate cheltuielile pentru serviciile de facturare în mărime de 5 902 120 lei anual, și obligarea ANRE să emită un act administrativ prin care să fie aprobată suma totală de 9 852,16 mii lei la subcapitolul 2.5 „Cheltuieli de distribuire (CDj)”.

POZIȚIA INSTANȚEI DE FOND

13. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 iunie 2022, acțiunea în contencios administrativ depusă de SA „Termoelectrica” împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, terț „Infobon” privind contestarea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ, s-a respins ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

14. La 24 ianuarie 2023, SA „Termoelectrica” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 iunie 2022, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii, prin care să fie admisă integral acțiunea înaintată.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

15. Prin decizia din 28 februarie 2023 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel declarată de SA „Termoelectrica” cu menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 iunie 2022.

16. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că, în conformitate cu Hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 121 din 19.03.2021, cheltuielile cu privire la serviciile de emitere a facturilor (bonurilor) pentru energia termică livrată către consumatorii de energie termică, au fost aprobate în valoare de 689 949 lei/an. Totodată, valoarea cheltuielilor solicitate de către titularul de licență pentru a fi acceptate în componența cheltuielilor de bază au constituit 5 902 120 lei/an.

17. Totodată, numărul total al facturilor tipărite a fost acceptat în cantitate de 1 971 283 unități/an (inclusiv: 13 207 - care la moment sunt facturate de către ÎM INFOCOM și 1 958 076 facturi care la moment sunt emise de către SRL INFO BON. Prețul unitar al serviciilor de facturare a fost aprobat în valoare de 0,35 lei/factură fără TVA.

18. Prin urmare, se atestă că, acest preț a fost stabilit de către ANRE reieșind din principiul prețurilor minime acceptate din punct de vedere tarifar pentru activitatea de facturare în mod similar celor incluse în costurile/cheltuielile de bază aprobate de către ANRE pentru alți titulari de licență reglementați și care reflectă cheltuielile justificate ce urmează a fi suportate de către întreprindere în legătură cu emiterea facturilor.

19. Totodată, se reține că, SA Termoelectrica a solicitat acceptarea în cheltuielile de bază a valorii serviciilor de facturare în sumă de: 1,42 lei/factură (fără TVA) emisă de către ÎM INFOCOM în baza contractului nr. 505/14 din 17.07.2014, valoarea totală solicitată a serviciului constituind 18 754 mii lei pentru 13 207 facturi/an; 3 lei/factură (fără TVA) emisă de către SRL INFO BON în baza contractului nr. 01 din 01.03.2017 și Acordului Adițional nr. 15 din 01.04.2019, valoarea totală solicitată a serviciului constituind 5 883,4 mii lei pentru 1 961 122 facturi/an.

20. Astfel se atestă că, în solicitarea inițială aferentă cheltuielilor pentru serviciile de facturare, numărul facturilor planificat de către SA Termoelectrica a fost cu 52 285 facturi/an mai mult, decât în solicitarea reformulată, prezentată de întreprindere în rezultatul obiecțiilor ANRE, formulate în procesul examinării solicitării titularului de licență. Or, în ipoteza în care ANRE ar fi acceptat valoarea inițială solicitată de către întreprindere, consumatorii urmau să achite nejustificat 743 985 lei doar din cauza planificării necorespunzătoare a numărului facturilor.

21. Prin prisma celor supra enunțate completul atestă că, întemeiat prima instanță a respins ca fiind neîntemeiată pretenția SA „Termoelectrica” cu privire la necesitatea includerii serviciilor intermediarului la decontări pe care le-a suportat efectiv, or, se constată că, ANRE nu este în drept și nici nu este obligată să accepte tacit toate cheltuielile efective ale întreprinderii.

22. În conformitate cu pct.5 alin (4) al Metodologiei de calculare, aprobare și aplicare a prețurilor și tarifelor reglementate pentru producerea energiei electrice și termice, pentru serviciile de distribuție și furnizare a energiei termice, aprobată prin Hotărârea CA ANRE, nr. 396/2019 din 01.11.2019, unul din criteriile principale de reglementare a prețurilor și tarifelor se bazează pe eficiență maximă cu cheltuieli minime la desfășurarea activității reglementate.

23. Astfel se atestă că, abordarea ANRE cu privire la stabilirea prețului unitar al serviciilor de facturare a fost argumentată reieșind din principiul aplicării prețurilor minime acceptate de ANRE și aplicării prețurilor de facturare a serviciilor similare în cadrul costurilor/cheltuielilor de bază aprobate de ANRE pentru alți titulari de licență reglementați. În condițiile în care ANRE ar include costurile efective a întreprinderilor reglementate, fără aplicarea principiului de eficiență maximă cu cheltuieli minime, scopul reglementării ar deveni nul, iar în tarife vor fi reflectate toate cheltuielile efective, inclusiv și cele majorate nejustificat.

24. În corespundere cu cele enunțate supra, instanța de judecată conchide că, întreprinderea poate să contracteze servicii de intermediere pentru emiterea facturilor, caz în care furnizorul urmează să țină cont de prevederile punctului 18 subpct.11) din Metodologia tarifară, potrivit căruia cheltuielile pentru organizații de intermediere nu se includ în costurile reglementate. Or, subiectul contestat de către SA Termoelectrica reprezintă includerea anumitor categorii de cheltuieli, care prin prevederile Metodologiei tarifare sunt excluse.

25. Se mai reține că, Legea nr.92/2014 nu prevede acordarea permisiunii de externalizare a serviciilor de facturare. În conformitate cu art. 21, alin. (2), lit. k) din Legea nr. 92/2014, titularii de licență sunt obligați să nu transmită altor persoane fizice sau juridice drepturi și obligații aferente activității pentru care li s-a acordat licența. Prin urmare, acesta urmează să-și asume consecințele juridice rezultate din actele de reglementare în vigoare.

26. Prin Hotărârea nr.121, ANRE nu a exclus integral cheltuielile aferente facturării, dar a stabilit nivelul optim al acestora. Respectiv, cheltuielile suplimentare (ineficiente) suportate de titularul de licență, nu au fost acceptate în scopuri tarifare.

27. Respectiv, în rezultatul prezentării documentelor de către apelant, completul constată că, ANRE întemeiat a constatat cheltuieli ineficiente, generate de decizia SA Termoelectrica, în condițiile în care titularul de licență are la dispoziție cel puțin o opțiune mai favorabilă consumatorilor decât opțiunea aferentă întreprinderii fiice SRL Info Bon.

28. În consecință, Completul specializat constată că acțiunea înaintată de SA „Termoelectrica” este neîntemeiată și, astfel, corect a fost respinsă de prima

instanță, hotărârea pronunțată fiind legală și fondată, temeiuri pentru anularea acesteia lipsind.

29. În consecință, instanța de apel reține prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauza *Rebait și alții c. Franței*, că art. 6 par. 1) al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.

30. Reieșind din cele expuse mai sus, deoarece instanța de apel a constatat întrunirea în speță a condițiilor de respingere a acțiunii în contencios administrativ înaintate de SA „Termoelectrica” și, astfel, legalitatea hotărârii primei instanțe, argumentele contrare ale apelantei fiind nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ ajunge la concluzia privind respingerea apelului declarat de SA „Termoelectrica”.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

31. La 10 martie 2023, SA „Termoelectrica” a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 28 februarie 2023 a Curții de Apel Chișinău (*f.d. 212-214 Vol.I*). Ulterior, la 18 iulie 2023, SA „Termoelectrica” a depus cerere de recurs motivată (*f.d. 1-13 Vol.II*).

32. În motivarea recursului, recurentul a invocat că, instanțele ierarhic inferioare au interpretat și aplicat eronat normele de drept material, nu au apreciat în mod obiectiv, deplin și multiaspectual materialul probatoriu administrat la dosar și nu au examinat efectiv argumentele prezentate de SA „Termoelectrica”, ceea ce a condus la adoptarea unor acte judecătorești neîntemeiate și ilegale.

33. În acest sens, recurenta a susținut că ANRE a refuzat neîntemeiat acceptarea integrală a cheltuielilor aferente serviciilor de facturare a energiei termice, solicitate în cuantum de 5 902 120 lei anual, acceptând doar 689,90 mii lei pentru aceste servicii. A invocat că instanțele nu au ținut cont de dreptul titularului de licență de a contracta servicii specializate de la terți și de faptul că Legea nr. 92/2014 cu privire la energia termică și promovarea cogenerării nu prevede limitări exprese privind externalizarea acestor servicii.

34. Totodată, recurenta a susținut că temeiul legal pentru contractarea serviciilor de facturare rezultă din art. 37 din Legea nr. 92/2014, art. 2 din Legea nr. 1402/2002 și pct. 104 din Regulamentul privind furnizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea ANRE nr. 23 din 26 ianuarie 2017, care permite emiterea facturilor inclusiv de către o organizație contractată de furnizor. În opinia sa,

instanțele nu au apreciat corespunzător nici prevederile pct. 56 și 60 din Metodologia aprobată prin Hotărârea ANRE nr. 396/2019, referitoare la cheltuielile necesare și justificate aferente activității reglementate.

35. Recurenta a mai invocat că instanțele nu au examinat corespunzător argumentele privind necesitatea menținerii serviciilor prestate de SRL „Infobon”, ținând cont de experiența anterioară a ÎM „Infocom” și de consecințele financiare pe care gestionarea defectuoasă a procesului de facturare și decontare le-ar putea genera. De asemenea, a susținut că prestarea serviciilor prin forțe proprii ar implica cheltuieli suplimentare pentru crearea și dotarea unui centru de calcul, angajarea personalului și dezvoltarea sistemelor informaționale, costurile estimate fiind mai mari decât cele aferente serviciilor contractate.

36. În continuare, recurenta a criticat concluziile instanțelor privind justificarea costurilor de facturare prin raportare la cheltuielile altor titulari de licență, susținând că ANRE nu a respectat principiile obiectivității, imparțialității, transparenței și nediscriminării, întrucât nu ar fi aplicat criterii similare celor utilizate în cazul altor titulari de licență din sectoarele energiei electrice și gazelor naturale. Totodată, a invocat că soluția propusă de ANRE privind acoperirea costurilor de facturare din profitul SRL „Infobon” ar contraveni principiilor evidenței contabile separate și interdicției subvenționării încrucișate.

37. De asemenea, recurenta a susținut că instanțele nu au examinat efectiv argumentele sale referitoare la necesitatea includerii cheltuielilor efectiv suportate în costurile de bază și nu au oferit un răspuns corespunzător criticilor formulate, fapt ce ar constitui o încălcare a dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

38. În drept, recurenta și-a întemeiat cererea pe prevederile art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1) lit. a), art. 244, art. 245 și art. 248 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, precum și art. 429–432, art. 434–437 și art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă.

39. În consecință, a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2023 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 iunie 2022, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea, anulată parțial Hotărârea ANRE nr. 121 din 19 martie 2021 și obligată ANRE să accepte cheltuielile de facturare solicitate, în cuantum de 5 902 120 lei anual.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

40. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

41. Art. 245 din Codul administrativ (în vigoare la data depunerii recursului):

„Recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.”

42. Art. 246 din Codul administrativ (în vigoare la data depunerii recursului):

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere.

Recursul se declară inadmisibil în special când:

- a) decizia instanței de apel nu poate fi contestată cu recurs;
- b) recursul este depus în mod repetat;
- c) recursul este depus de o persoană neîmputernicită;
- d) recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art.245 alin.(1);
- e) motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.245 alin.(2);
- f) cererea de recurs nu corespunde cerințelor stabilite la art.244 alin.(2), art.233 alin.(1) și (2) și art.234 alin.(2) și recurentul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de Curtea Supremă de Justiție.”

43. Art. XI alin. (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție):

„Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

44.Referitor la respectarea termenului declarării recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că dispozitivul deciziei contestate a fost pronunțat de Curtea de Apel Chișinău, în ședință publică la 28 februarie 2023.

45. Din actele dosarului rezultă că, la data de 10 martie 2023, recurentului i-a fost notificat dispozitivul deciziei, prin intermediul poștei electronice (*f.d. 203 Vol.I*), iar forma motivată a acesteia i-a fost comunicată ulterior, la data de 18 iunie 2023, prin intermediul poștei electronice (*f.d. 206 Vol.I*).

46. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 245 din Codul administrativ (în vigoare la data depunerii recursului), recursul motivat a fost depus SA „Termoelectrica” la data de 18 iulie 2023 (*f.d. 1-13 Vol.II*).

47. Prin urmare, Completul de judecată reține că cererea de recurs motivată a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 245 din Codul administrativ (în vigoare la data depunerii recursului), fiind respectate exigențele privind contestarea deciziei instanței de apel în calea de atac a recursului.

MOTIVAREA INSTANȚEI

48. Din interpretarea art. XI alin. (1) și (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative rezultă că recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a acestei legi urmează a fi examinate în baza temeiurilor de recurs prevăzute de legislația în vigoare la data depunerii acestora.

49. Întrucât recursul declarat de SA „Termoelectrica” a fost depus la 10 martie 2023, examinarea admisibilității acestuia urmează a fi efectuată prin prisma temeiurilor prevăzute de Codul administrativ în redacția în vigoare la data depunerii recursului.

50. Din analiza prevederilor legale citate *supra* rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului depus până la data de 1 septembrie 2023, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate la art. 246 alin. (2) din Codul administrativ, dar urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

51. Completul Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „*în special*” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea în fond a cererii de recurs.

52. În această ordine de idei, completul de judecată reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile curții de apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

53. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus.

54. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ (în redacția existentă la data depunerii recursului). În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

55. De asemenea, Completul Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a

instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

56. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

57. În speță, Completul de judecată constată că recursul declarat de SA „Termoelectrica” este îndreptat împotriva concluziei instanței de apel potrivit căreia refuzul ANRE de a include integral în cheltuielile de bază costurile aferente serviciilor de facturare solicitate de recurentă nu justifică anularea parțială a Hotărârii nr. 121 din 19 martie 2021. În susținerea recursului, recurenta a invocat interpretarea eronată a dispozițiilor Legii, au aplicat Legea ce nu urma a fi aplicată și nu au aplicat Legea ce urma a fi aplicată ceea ce constituie temei de casare a deciziei și hotărârii emise, în temeiul art.248 Cod administrativ.

58. Completul de judecată reține că, pentru a trece filtrul de admisibilitate recurentul trebuie să identifice o eroare de drept concretă, să explice în ce constă aceasta și să demonstreze relevanța sa pentru soluția pronunțată. Or, recursul în contencios administrativ nu constituie o nouă etapă de examinare integrală a cauzei și nu permite reluarea dezbaterii asupra oportunității economice a deciziilor manageriale ale titularului de licență.

59. În ceea ce privește argumentul potrivit căruia legislația permite contractarea serviciilor de facturare de la organizații terțe, Completul observă că instanța de apel nu a negat posibilitatea contractării unor asemenea servicii în mod absolut. Aceasta a reținut că dreptul de a contracta serviciile respective nu determină, în mod automat, obligația autorității de reglementare de a recunoaște integral costurile contractuale în componența cheltuielilor de bază acceptate în scopuri tarifare. Prin urmare, trimiterea la art. 37 din Legea nr. 92/2014 și la pct. 104 din Regulamentul privind furnizarea energiei termice nu răstoarnă concluzia instanței de apel, întrucât posibilitatea emiterii facturilor prin intermediul unei organizații contractate trebuie delimitată de condițiile de recunoaștere a cheltuielilor aferente în tarifele reglementate.

60. Totodată, instanța de apel și-a întemeiat concluzia pe criteriul eficienței maxime cu cheltuieli minime, prevăzut de cadrul normativ aplicabil reglementării tarifare, reținând că ANRE a acceptat un volum anual de 1 971 283 de facturi și un cost unitar de 0,35 lei fără TVA, în timp ce recurenta a solicitat recunoașterea unor costuri unitare de 1,42 lei pentru serviciile ÎM „Infocom” și de 3 lei pentru serviciile SRL „Infobon”. Instanța a mai avut în vedere diferența dintre numărul de facturi indicat în solicitarea inițială și cel din solicitarea reformulată, precum și efectul financiar pe care acceptarea cantității inițiale l-ar fi putut genera pentru consumatori. În recurs, recurenta nu explică în ce mod aceste constatări ar fi fost

întemeiate pe o normă inaplicabilă sau ar reflecta o interpretare juridică incompatibilă cu cadrul normativ incident.

61. Argumentele referitoare la experiența anterioară a ÎM „Infocom”, costurile creării unui centru propriu de calcul, tratamentul aplicat altor titulari de licență și evidența contabilă separată nu demonstrează că instanța de apel a interpretat sau a aplicat eronat o normă de drept determinantă pentru soluționarea litigiului. În esență, recurenta își exprimă dezacordul cu aprecierea justificării și eficienței costurilor solicitate, fără a combate efectiv raționamentul juridic care a fundamentat decizia contestată.

62. Nici invocarea art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu justifică, în circumstanțele speței, admiterea recursului. Din decizia contestată rezultă că instanța de apel a prezentat considerentele esențiale care au determinat respingerea apelului, iar recurenta nu identifică un argument decisiv rămas neexaminat, care ar fi fost susceptibil să schimbe soluția.

63. În circumstanțele menționate, Completul de judecată constată că recursul nu relevă încălcări de drept concrete, serioase și determinante care să justifice exercitarea controlului de legalitate de către Curtea Supremă de Justiție. Criticile formulate nu depășesc nivelul dezacordului cu soluția instanței de apel și nu justifică examinarea recursului în fond.

64. Pentru aceste considerente, Completul de judecată ajunge la concluzia că recursul declarat de SA „Termoelectrica” nu întrunește exigențele necesare pentru a trece filtrul de admisibilitate și urmează a fi declarat inadmisibil, în temeiul art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, în redacția aplicabilă la data depunerii recursului.

65. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 230 și 246 (*în vigoare la data depunerii recursului*) din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de SA „Termoelectrica”.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ana Cucerescu